

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
1027 Budapest, Tölgyfa utca 1-3.
1255 Budapest, Pf. 49.
útján az

Alkotmánybíróság

1015 Budapest,
Donáti u. 35-45.
részére

Alkotmánybíróság	
Ügyszám: IV/370-0/2018	
Érkezett: 2018 MÁRC 01.	
Példány: 2	Kezelőiroda:
Melléklet: 17 db.	<i>[Handwritten signature]</i>

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK 9.
FŐLAJSTORSZÁM KÖZDÖIRATON
2018 -01- 18
PÉLDÁNY: IV
MELLÉKLET: KÖZTÜK
FŐLAJSTORSZÁM KÖZDÖIRATON

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [redacted] szül.: [redacted] an.: [redacted] lakik: [redacted] [redacted] indítványozó, mint a Magyar Ügyvédi Kamara (1055 Budapest, Szalay u. 7.) alperes ellen kamarai ügyben hozott FF/054/2013. számú közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított 20.K. 34.191/2015. számú per felperese, az alábbi ügyszámokon folyamatban volt perekben felperes, mint *közvetlenül érintett* személy – saját jogon, magánszemély, magyar állampolgárként eljárva – a *Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI. 37.906/2016/11.* számú ítélete, egyben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.K.34.191/2015/11. számú ítélete ellen, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. év CLI. törvény 27.§-ában foglaltakra hivatkozással, ezen határozatok *alaptörvény-ellenessége* miatt, az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztettem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy **állapítsa meg**, hogy a fent hivatkozott közigazgatási ügyben meghozott ügydöntő határozatok - így a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI.37.906/2016/11. számú ítélete, valamint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.K.34.191/2015/11. számú elsőfokú ítélete - az alább kifejtettek szerint - **Alaptörvény-ellenesek**, ezért azokat az Abtv. 43.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján **semmisítse meg**.

A határidő számítás vonatkozásában előadom, hogy a Kúria Kfv. VI. 37.906/2016/11. számú ítéletét, mint az ügyet lezáró végső döntést **2017. november hónap 21.** napján vettem át, amely postai úton került részemre – jogi képviselőm útján - kézbesítésre, ezért a jelen alkotmányjogi panaszt a nyitva álló törvényes - 60 napos - határidőn belül terjesztem elő.

Az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztése tárgyában előadom, hogy indítványozóként a jelen alkotmányjogi panasz előterjesztésével egyidőben kezdeményeztem az első fokon eljáró bíróságon az **alkotmányjogi panasszal támadott ítéletek végrehajtásának felfüggesztését**, amelyet 1. sz. mellékletként csatolok jelen indítványomhoz.

Nyilatkozom, hogy nem járulok hozzá, hogy az alkotmányjogi panasz az Alkotmánybíróság honlapján történő közzététele során személyes adataim bármilyen formában is megjelenítésre kerüljenek (erről szóló külön írásbeli nyilatkozatomat mellékletként csatolom).

A jelen kérelem előterjesztőjének, az indítványozónak a **közvetlen érintettsége** azon alapul, hogy az indítványozó a fent hivatkozott közigazgatási ügy **felperese** és ezen ügyben a kamarából való kizáró döntés, melynek alapján – a több mint három és fél évtizedes ügyvédi praxisom ellenére – jelenleg nem folytathatom eddigi kenyérkereső és családom eltartását is biztosító munkámat, vagyis nem végezhetek ügyvédi tevékenységet, engem közvetlenül érint. Én mint indítványozó a fentiek szerint közvetlenül alanya voltam a fentiekben alkotmányossági szempontból vizsgálni kért eljárásoknak, amelyekben az **eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését**,

miszerint: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. A bíróságok törvényben meghatározottak szerint **kötelesek döntéseiket indokolni.**”

A jogorvoslati lehetőség kimerítése vonatkozásában előadom, hogy az ügyben valamennyi döntés ellen a törvényes határidőben fellebbezést nyújtottam be, majd joghatályos **felülvizsgálati indítvánnyal fordultam** – jogi képviselőmön keresztül - **a Kúriához.** A **lezárult** felülvizsgálati eljárásra tekintettel kijelentem, hogy az ügyben további jogorvoslati lehetőségem nincs, valamennyi lehetőséget kimerítettem, perújítást nem kezdeményezem, ezért terjesztem elő jelen alkotmányjogi panaszomat, az Alaptörvény-ellenességgel megvalósult sérelmeim orvoslására.

PERTÖRTÉNET ÉS TÉNYÁLLÁS

██████████ mint egykoron volt ügyfelem ██████████ lánya – édesapjától származó meghatalmazás nélkül, saját nevében - 2014. március 20. napján a Budapest Ügyvédi Kamarához panaszt terjesztett elő, amelyben beszámolt az édesapja, ██████████ és az indítványozó/felperes közötti állítólagos megbízási szerződésről, és arról, hogy álláspontja szerint az indítványozó azt nem teljesítette.

Az elsőfokú Kamara elnöke 2014. március 25. napján előzetes vizsgálatot rendelt el, amelyről 2014. április 9. napján értesítette az indítványozó/felperest. Én, az indítványozó/felperes 2014. április 23. napján kelt levélben 30 napos póthatáridőt kértem az igazoló jelentés és mellékletei megküldésére, majd újabb levélben további 15 napos póthatáridő engedélyezését kértem. Végül 2014. június 15. napján kelt és az elsőfokú Kamarához 2014. június 19. napján érkezett igazoló nyilatkozatban előadtam, hogy a panaszossal és az egykori volt ügyféllel történő teljes elszámolás 2014. április 24. napján megtörtént, e megállapodást a levélhez csatoltam.

Az elsőfokú Kamara elnöke 2014. június 30. napján fegyelmi eljárást rendelt el. Az első fokon eljáró Kamara Fegyelmi Tanácsának 2014. november 03. napján tartott tárgyalásán előadtam, hogy a letétkezeléssel kapcsolatban terhemre rótt mulasztás egy fatális tévedés eredménye. 2003 januárjától kezdődően ugyanis a kanadai illetőségű ██████████ kellett képviselnem örökösödési földügyben 35.000,- CAD megbízási díj ellenében. Ekkor előadtam, hogy a kanadai banktól kíséreléssel nélkül kaptam egy bankcsekket 37.113,- CAD-ról, azonban azon csak az én nevem szerepelt, nem volt feltüntetve, hogy az esetlegesen valaki másról, vagy hogy az máshoz lenne köthető. Mivel az összeg nagyságrendileg megegyezett a ██████████ ügyében megállapodottal, ez megtévesztett, így ezen összeget a ██████████ ügygel kapcsolatos megbízási díjnak tekintettem, és azt így kezeltem, ezért értelem szerint nem is értesítettem annak megérkezéséről a panaszost.

A Kamara elnöke által kirendelt **kamarai fegyelmi megbízott pénzbüntetés végindítványával terjesztette az ügyet a fegyelmi bizottság elé.**

Az elsőfokú Kamara 2015. március 30. napján kelt, 2014.F.254/23. számú fegyelmi határozatában azt állapította meg, hogy én a letétkezelés szabályait megszegtem, miután letéti összeget vettem át, amelyről nem tájékoztattam a megbízómat, és azzal nem számoltam el. Az elsőfokú Kamara szerint a mulasztással egy rendbeli, folytatólagosan megvalósított, szándékos fegyelmi vétséget követtem el, valamint önálló fegyelmi vétségként az iratcsatolási kötelezettséget is szándékosan elmulasztottam, ezért a kamarából való kizárás fegyelmi büntetéssel sújtott, amelynek végrehajtását három évre felfüggesztette.

Az első fokon eljáró Kamara elnöke fellebbezést nyújtott be a kiszabott büntetés súlyosbítása iránt, a felfüggesztés mellőzése érdekében. Én és jogi képviselőm is fellebbezést terjesztettünk elő, melyben a határozat megváltoztatását, a fegyelmi eljárás megszüntetését kértük. Az alperes M.Ü.K. elnöke által kirendelt fegyelmi megbízott **nem kérte az elsőfokú határozat súlyosbítását, annak helyben hagyására tett írásbeli indítványt.**

Az alperes FF/054/2013. számú, 2015. október 9. napján kelt határozata az elsőfokú határozatot részben megváltoztatta. Mellőzte a kizárás fegyelmi büntetés végrehajtásának 3 évre történő felfüggesztését, egyebekben az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Mint felperes jogi képviselőm útján előterjesztett keresetben kértem az alperesi határozatnak az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú Kamara új eljárás lefolytatására kötelezését. Kifejtettem, hogy elsődlegesen az eljárás megszüntetése indokolt a cselekmény elévülése miatt.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében azt állapította meg, hogy az alperes sem anyagi-, sem eljárásjogi szabálysértést nem követett el a döntése meghozatala során, ezért a Pp. 339. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a keresetemet elutasította.

A jogerős ítélet ellen mint felperes jogi képviselőm útján terjesztettem elő felülvizsgálati kérelmet. Kértem, hogy a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, az alperes határozatát, mint elévült cselekményre vonatkozót, másodsorban mint megalapozatlant helyezze hatályon kívül és a kiszabott fegyelmi büntetést semmisítse meg. Felülvizsgálati kérelmünk szerint az elsőfokú íráság ítélete alapvető anyagi- és eljárásjogi szabályokat sért.

A felülvizsgálati kérelmet a Kúria, mint megalapozatlant elutasította.

INDOKOLÁS

A Kúria fent hivatkozott ítélete és ezen döntésével hatályában fenntartott elsőfokú bírósági ítélet az alábbi főpontok szerint **Alaptörvény-ellenes és alkalmas az Alaptörvény 29. §-a alapján a vizsgálatra:**

- I. Alaptörvény XXVIII. cikk (1)bekezdés: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.
- II. Alaptörvény XV. cikk (1)bekezdés: A törvény előtt mindenki egyenlő.
- III. Alaptörvény II. cikk: Az emberi méltóság sérthetetlen.

Az Alaptörvény fent hivatkozott rendelkezéseinek megsértéseire az alábbiak szerint hivatkozom és fejtem ki az érveimet részletesen:

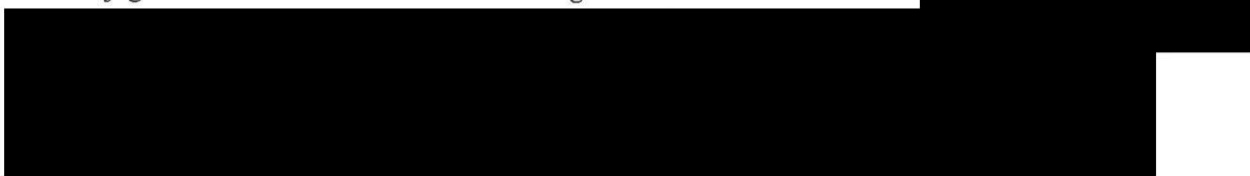
I. és II.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Alaptörvény XV. cikk: (1) bekezdés: A törvény előtt mindenki egyenlő

Határozott álláspontom szerint a jelen ügyben született döntések és ítéletek az indítványozó jogait nem érvényesítve, előadásait és a tényeket iratellenesen félreértelmezve a fenti, általános jogelveket alapvetően figyelmen kívül hagyva születettek – az alábbiakban részletezettek szerint – és ezzel alapvető alkotmányos jogaimat sértették meg, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott részrehajlás nélküli tisztességes eljárás alapjoga és a törvény előtti egyenlőség jogának megsértésével.

Ezek a jogsértések az alábbiakban valósultak meg:

I. és II/1.) Elévülés kérdése:

Álláspontom szerint ez az a kérdés, amely jelen ügy tisztességes vizsgálata során alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, és amely egyértelműen megalapozza az Alaptörvény 29. §-a szerinti vizsgálatát, mivel ezen Alaptörvény-sértés az ügy érdemében hozott bírói határozatokat érdemben, alaptörvény-ellenesen befolyásolta.

Az eljárás során folyamatosan és következetesen hivatkoztam arra, hogy álláspontom szerint a **2003-ban történt csekkátvétel** - azon túl, hogy semmiféle jogsértést nem valósított meg, de annak **2014-ben, több mint 11 (azaz Tizenegy évvel később) kezdődő vizsgálatokor már egyértelműen - el is évült.** Az erre vonatkozó, és jelen eljárásban is fenntartott érveimet érdemben egyik bíróság sem vizsgálta és nem értékelte, sommásan intézte el, azt egy álláspontom szerint jelen esetben nem alkalmazható korábbi kúriai döntéssel indokolva, miszerint *a mulasztással megvalósuló cselekmények elévülése a teljesítéssel kezdődik el, tehát jelen esetben a „letét” kifizetésével.*

A jelen ügyben született egyetlen döntés vagy ítélet sem tért ki arra a kérdésre, hogy ez az eseti döntés milyen logikai és jogi alapon került, álláspontom szerint alapvetően egy alkotmányellenes gyakorlatot megvalósítva, jelen esetben alkalmazásra.

Nem fejtik ki, hogy pontosan **mikor és milyen aktus által jött létre a felek között a letéti szerződés és hol történt és miben valósult meg pontosan a mulasztás**, amely a legsúlyosabb büntetés kiszabását alapozta meg.

Jól mutatja az elévülési szabályoknak a jelen ügyre vonatkozó helytelen és indítványozó terhére történő alkalmazását az a körülmény, hogy mind az első fokon eljáró kamara, mind a másod fokú kamara, mind az első fokú bíróság másképpen, vagyis **három különböző módon értelmezte az elévülés kérdését** és annak ellenére, hogy határozott álláspontom szerint ez a jelen ügy legfontosabb jogi lényege, mégis azt kommunikálták, hogy *„az ügy érdemi eldöntését nem érintette”*

Az első és legfontosabb kérdés, hogy az eljárásban bizonyításra került-e, hogy jelen esetben köztem és az [REDACTED] között ténylegesen letéti szerződés jött-e létre, annak ellenére, hogy erre sem okirati, sem egyéb bizonyíték nem állt rendelkezésre.

Ezzel a kérdéssel a későbbiekben foglalkozom, jelenleg csak annak az értelmezésnek a súlyos nem bizonyítottságát és logikátlanságát és ezzel velem szemben megnyilvánuló elfogultságát kívánom bizonyítani, hogy amennyiben feltéve, de meg nem engedve, **fenn is állt volna a letéti szerződés, a perbeli cselekmény vonatkozásában ténylegesen miként évült el.**

Abban az esetben, ha azt feltételezzük, hogy 2003-ban köztem és egykori ügyfelem között letéti szerződés jött volna léte, a csekk megérkezésével (egy olyan bankcsekk alapján - amely sem ügyfelem nevét, sem semmiféle rá utaló adatot nem tartalmazott) - **két eset állhatott elő:**

- a.) Én a letét összegét 2003-ban kifizettem „saját magam részére”, és ezzel elkövettem a jelen döntéssel és ítélettel szankcionált jogsértést, tehát itt, ekkor történt meg az elévülést elindító cselekmény (e körben fenntartom azon állításomat, miszerint az Ütv. 41 § (2) bekezdése helyes értelmezéséhez – miszerint amennyiben a fegyelmi vétség bűncselekményt valósít meg, az a bűncselekménnyel együtt évül el - nem szükséges egy konkrét büntetőeljárás megindítása). Ez a variáció azért tűnik valószínűnek mert az ítéletek a tévedésre vonatkozó érvelésemet indoklási szinten nem fogadják el. Ebben az esetben egyértelmű, hogy a szankcionált cselekmény 2003-ban történt, tehát az már elévült.
- b.) Vagy 2014-ig, az ügyfélnek történt kifizetésig, a csekk alapján felvett összeget letétként kezeltem és akkor fizettem ki azt a részére, amikor kérte. Ezt a variációt az támasztja alá, hogy az ítéletek szerint 2014-ig, a kifizetésig, egy letéti szerződés alapján mulasztásban voltam.

Ebben az esetben azonban a letéti szerződés 2014-ig fennállt köztem és az ügyfél között és mivel addig ő tőlem nem kérte a kifizetést, mulasztás sem történt, hiszen én az ügyfél felszólítását követően – miután meggyőződtem arról, hogy a pénz ténylegesen őt illeti – a letétet azonnal kifizettem a részére.

Ezt mind a panaszos mind jogi képviselője is egyértelműen elismerték.

A határozati és ítéleti indokolások hiánya miatt nem megállapítható, hogy a szankcionált cselekmény pontosan mi volt és mikor történt.

Álláspontom szerint a döntéseknek egyértelműen meg kellett volna határozniuk az elévülés kérdésében, hogy pontosan mivel és mikor követtem el a mulasztást, illetve, hogy pontosan mely cselekményem került szankcionálásra a döntésben.

Amennyiben ezek kérdések tisztázásra kerültek volna, egyértelműen megállapítható lenne, hogy az elévülés kérdésében képviselt ítéleti álláspont nem tartható és sarkalatos jogszabályokkal ellentétes.

A jelen indokolásokból az állapítható meg, hogy az eljáró bíróságok azon a jogi állásponton vannak, hogy letéti szerződés esetében, mindaddig míg az összeg nincs visszafizetve az igény nem évül el.

Itt viszont, álláspontom szerint Alaptörvény-ellenesen, a tisztességes eljárás elvét és az indokolási kötelezettséget figyelmen kívül hagyva, nem különítik el egymástól a

- visszafizetésre vonatkozó igényt és a
- letétkezelő felelősségét.

Ez két, egymástól teljes egészében eltérő kategória.

Amennyiben azt mondjuk, hogy nem csak a letét visszafizetésére vonatkozó igény nem évül el, hanem a felelősség sem, egészen a kifizetésig, akkor gyakorlatilag azt mondjuk, hogy mind azokban az ügyekben, amelyekben valamely ok miatt a letét 10-20-30 éven át nem került visszafizetésre, a **letétkezelő felelőssége az átvételre visszamenő időkre vizsgálható**, mégpedig úgy, hogy a teljes bizonyítási kötelezettséget rá helyezzük.

Ez a kúriai ítéletben megfogalmazódó jogelv **nagyon súlyos alkotmányossági kérdéseket vet fel.**

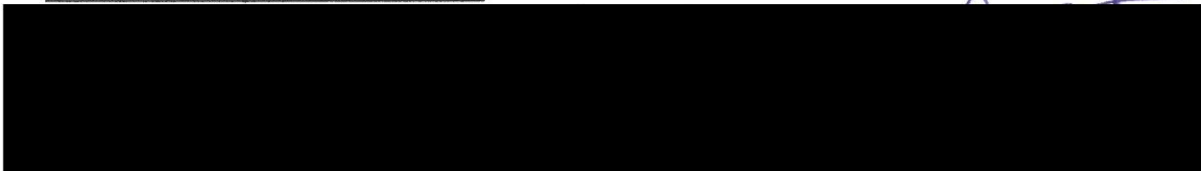
Az elévülésnek éppen az az értelme mind a polgári jogban, mind a büntető jogban (ahol a legsúlyosabb bűncselekmények is – néhány kivételtől eltekintve – elévülnek) **mert bizonyos idő távatából már nincs lehetőség arra, hogy a tényállás egy jogállam által megkövetelt elvek szerint felderíthető legyen és ezzel az eljárás alá vont személyt alapelvi szinten zárják el a tisztességes eljárás lehetőségétől.**

Határozott álláspontom szerint jelen esetben ez történt. Egy nem megfelelően kidolgozott, átgondolt és alátámasztott döntéssel a kamara és a bíróságok arra kényszerítettek, hogy több mint 10 év távlatából egy általam már lezárt ügy minden mozzanatára pontosan emlékezzem, iratokkal és bizonyítékokkal rendelkezek egy régen lezárt ügyben, úgy hogy a bizonyítási terhet teljes egészében rám helyezték, azzal, hogy az időmúlás miatt bekövetkezett valamennyi késedelmet a terhemre értékelték, és még a rendelkezésre álló, általam bejelentett tanúkat sem voltak hajlandók meghallgatni, a védekezésem érdekében.

Álláspontom szerint, amennyiben ez, a fentiekben vázolt gyakorlat – a jelen kúriai döntés miatt – precedenssé válik, ezekben az „el nem évülő ügyekben” olyan bizonyítások terhelhetik az állampolgárokat, amelyek, tekintettel a jelentős időmúlásra, egyszerűen lehetetlenné teszik a tisztességes eljárás lefolytatását.

I. és II/2. Iratellenesség

Az ítélet több – ítéleti alapot képező - iratellenes megállapítást tartalmaz, annak érdekében, hogy a döntés indokolható legyen és ezzel **szintén olyan alaptörvény-ellenes jogsértés történt, amely a bírói döntést alapvetően befolyásolta:**

- a.) Iratellenesen szerepel a határozatokban az a megállapítás, miszerint [REDACTED] – az egykori ügyfelem – „*panaszos*” lett volna.

[REDACTED] egyértelműen, az iratokból megállapíthatóan jelen eljárásban, nem volt panaszos. Soha nem adott be panaszt ellenem és soha, semmilyen formában nem is nyilatkozott, nem nyilvánult meg panaszosként az eljárás során. Tényként csak az állapítható meg, hogy [REDACTED] lánya, [REDACTED] adott be (édesapjától származó meghatalmazás nélkül) – rövid időn belül visszavont – panaszt ellenem, így panaszosként csak a kívülálló [REDACTED] lehetett volna megjelölni, amely a jelen ügyben lényegi különbség.

- b.) Egyértelműen iratellenes az ítélet azon megállapítása miszerint az indítványozó arra kapott volna megbízást, hogy mint ügyvéd „*hozza Magyarországra*” [REDACTED] elhunyt bátyja [REDACTED] után Kanadában lévő örökségét.

A megbízás tárgya nem „hazahozatal” volt, hanem a 2001. évben adott ügyvédi meghatalmazás szerint [REDACTED] testvére, [REDACTED] utáni hagyatéki eljárásban való képviselet.

Ezen téves megállapítás azért is lényeges, mert sem a 2001. évi ügyvédi meghatalmazásból, sem az ennek alapján rekonstruálható megbízásból nem következett az, hogy az indítványozónak egykori ügyfele helyett, vagy részére pénzt vagy bármiféle értéket kellett volna átvennie, akár Kanadában, akár Magyarországon. Ezen téves megállapítás szintén ügydöntő jelentőségű, hiszen a döntés alapja egyértelműen az a téves megállapítás volt, miszerint indítványozó megbízása letétkezelésre vonatkozott.

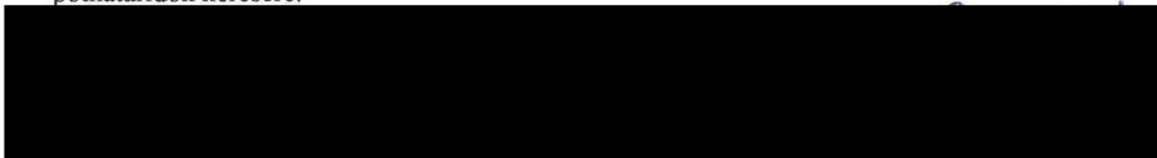
- c.) Iratellenes az az ítéleti megállapítás is, miszerint az indítványozó „*több hónapon keresztül arra hivatkozott, hogy keresi a megbízás iratait*”. Ezen megállapításnak semmiféle ténybeli alapja nincs. Ezzel szemben, mivel a panaszos jogi képviselője, [REDACTED] ügyvéd 2013. év végén 37.113 CAD, több mint tíz évvel azelőtti átutalására hivatkozott, ezért az indítványozó az átutalás nyomait kereste a korábban bankszámláit vezető pénzintézeteknél.

Ebben a több hónapos időben tehát nem csak indítványozó által a kereséssel eltöltött idő volt, hanem a bankok ügyintézési határideje is, amely a több mint 10 éves időtartamra visszatekintve, nyilvánvalóan hosszú időt vett igénybe (itt visszautalok az elévülésnél előadottakra).

Mivel néhány hónapnyi keresés után az átutalásnak semmilyen nyoma nem volt, ezt követően, az egyeztetések során merült fel az a körülmény, hogy a fenti összegről talán egy bankcsekk került kiállításra és megküldésre és akkor merült fel annak beazonosíthatósága, hogy a 2003. márciusában megküldött és csak az indítványozó mint kedvezményezett nevét feltüntető bankcsekk – az indítványozó nem egy másik kanadai ügyféléhez, [REDACTED] [REDACTED], hanem – [REDACTED] [REDACTED] lenne köthető, amelyre tekintettel néhány héten belül, a formások elintézése után, sor került a csekk ellenértékének teljes és maradéktalan kifizetésére az ügyfél és lánya, a panaszos teljes megnyugvásával.

A fentiekén túl, sem az ügyben eljáró kamarák, sem az eljáró bíróságok nem vették figyelembe az eltelt idő miatti megnehezített ügyintézésen túl, azt sem, hogy az indítványozó iratcsatolási kötelezettségének vizsgálatakor ebben az időszakban – 2014. március 6-tól 2014. július 7-ig később jogerős bírósági ítéletek alapján, alaptalannak és indokolatlannak bizonyult – nyomkövető technikai eszközzel biztosított házi őrizetben volt, vagyis fizikailag ténylegesen akadályoztatva volt abban, hogy a szóba jöhető bankokban keresse az átutalás és a csekkbeváltás nyomait, illetve hogy a lakhelyeként és irodájaként szolgáló [REDACTED] [REDACTED] cím alatti lakás-irodahelyiséget elhagyja és az annak alagsorban lévő irattárban keresse a több mint tíz éves releváns dokumentumokat. Ez ugyanis a nyomkövetővel elrendelt házi őrizet szabályainak egyértelmű megsértését jelentette volna.

Mindkettőhöz közreműködő segítők kellett igénybe vennie az indítványozónak, amely nyilvánvalóan nagyban lassította és elhúzta az eljárást, ezért indokoltan került sor részéről póthatáridők kérésére.

e.) Iratellenes azon megállapítás, hogy az indítványozó letétet kezelte volna. Az indítványozó **nem letéti összeget, nem pénzt vett át** a megbízás teljesítése során – a felek között nem volt letéti szerződés hatályban -, hanem egy olyan bankcsekket váltott be, amely kizárólag a nevére szól, amely **értékpapírnak** egyértelműen ő és csakis ő volt a kedvezményezettje és amelynek ismert feladója a bankcsekket kibocsátó bank, vagyis a Royal Bank of Canada volt.

Tény, hogy a csekk ellenértékének megfizetése, csak a kamarai bejelentést követően történt meg, azonban az is tény, hogy az indítványozó és az ügyfél közötti megállapodás a rendezésről már azt megelőzően létrejött az indítványozó és volt ügyfele között, hogy az indítványozónak a kamarai eljárás megindításáról tudomása lett volna. Tehát a megállapodás indikálója nem ez a tény volt, hanem az, hogy az indítványozónak időre volt ahhoz szükséges, hogy a több mint 10 éves időtávlatban tisztázza a követelés jogosságát.

Mindez egyértelmű tény a panaszos jogi képviselőjének tanú meghallgatási anyagából és írásbeli beadványaiból.

Az eljárás során nem került értékelésre, hogy indítványozó, tekintettel arra, hogy közte és [REDACTED] között a megbízás során szó sem volt pénzkezelésről és letéti szerződésről, illetve a pénzt küldő bank őt semmilyen formába nem értesítette a pénzküldés tényéről, illetve, hogy azt mely ügyben küldi, csak akkor került abba a helyzetbe, hogy felismerje, hogy a 2003-ban érkezett csekk [REDACTED] volt köthető, amikor erről őt értesítette és így ő az értesítést követően haladéktalanul számára a pénzt, egyébként a letétkezelés szabályainak megfelelően, kifizette és ebben semmiféle kényszerítő tényező nem játszott szerepet.

f.) Iratellenes, és félrevezető miszerint a „panaszossal 2003-ban megkötött ügylet alapját képező megbízást” nem csatolta az indítványozó.

Ennek oka az - az indítványozó által többször kommunikált tény - hogy **2003-ban, a csekk érkezésekor az indítványozó és [REDACTED] között semmilyen megbízás nem jött létre,** vele indítványozó **2001-ben kötött megbízási szerződést.**

2003. év januárjában indítványozó és [REDACTED] között jött létre egy másik megbízás, amelyre vonatkozó iratcsatolásra nem kapott az indítványozó felhívást és amely tény indokolta, hogy indítványozó a nevére ezt követően néhány hónapra rá, 2003. márciusban érkezett bankcsekket ehhez az ügyléhez kapcsolta.

g.) Iratellenes hivatkozás, hogy az indítványozónak „nem volt oka azt hinní”, hogy a csekk a [REDACTED] féle megbízásból származik.

A csekk eredete az indítványozó számára „tisztázott” volt, hiszen annak ő volt a címzettje és a feltüntetett egyedüli kedvezményezettje, a feladója pedig a [REDACTED] ügyfél lakhelyével ténylegesen megegyező székhelyű (mindkettő: Kanada, Ontario) bank volt. Semmilyen körülmény nem indokolta, hogy a nevére szóló bankcsekk beváltása után annak ellenértékét ne munkadíjként, hanem letétként kezelje, hiszen vele volt munkadíj tekintetében megállapodása, míg [REDACTED] ügyében semmiféle jel, irat, értesítés nem mutatott arra, hogy egy hagyatéki eljárásban képviselő ügyvédként a hagyaték az ő nevére fog megérkezni, az ügyfélre történő leghalványabb utalás nélkül.

h.) Nem felel meg az iratoknak az a megállapítás sem, hogy az indítványozó az eljárás során nem tudta magyarozatát adni annak, hogy a 2003. január 10-i dátumozású iratba, hogyan kerülhetett a 2010. augusztus 2-án kiállított útlevel száma. Az első fokú eljárás során is előadásra került, hogy [REDACTED] 2010. szeptemberében jött Magyarországra, és ekkor írta alá az újra kinyomtatott – 2003. január 10-i dátumozású tényállást, mivel az eredeti 2003-as részére Kanadában kiküldött tényvázlat nem került vissza az irodába, amelyben útlevelének száma a titkárnő által feltüntetésre, ennyiben átírásra került.

Ezt a tényét egyértelműen megerősítette [REDACTED] tanú a meghallgatása során. Ekkor az ügyvédi meghatalmazás is átírásra került a titkárnő által annyiban, hogy 2010-ben a 2003-ban még ügyvédielöltek [REDACTED] és [REDACTED] státusza megváltozott és már ügyvédek [REDACTED]

voltak. De az eredeti 2003-as dátumot már nem írta át a titkárnő, hiszen tudta, hogy a meghatalmazás nem 2010-ben, hanem 2003-ban jött létre. Azt, hogy mennyire életszerű, hogy [redacted] rokonán [redacted] keresztül is tartotta a kapcsolatot az indítványozóval, azt könnyen lehetett volna tisztázni az indítványozó által kért [redacted] tanú meghallgatásával. De ez a bizonyítási indítvány - úgyhogy a feltáratlanság az indítványozó oldalán került értékelésre - elutasításra került.

Mindezek alapján a tanúként meghallgatni indítványozott érintett személyek, [redacted] és [redacted] meghallgatásának elutasítása és aztán a bizonyítottság hiányának indítványozó oldalán való értékelése nagyon súlyos alapjogi sérelmet jelent a tisztességes eljárás jogának tekintetében.

- i.) Alapvetően iratellenes az a szintén kizárólag indítványozó terhére tett megállapítás, miszerint: „a [redacted] ügygel kapcsolatos megbízási tényelődás megdőlt”. Ezzel szemben az első fokú kamarai döntés is megállapította, hogy nem tehető vitássá, hogy az eljárás alá vont ügyvédnek – indítványozónak - létrejött a megbízása [redacted] megbízótól, amelyet a későbbi eljárások sem tettek vitássá. Az ügyben meghozott 2014.F/254/23. számú első fokú kamarai határozat az alábbiak szerint fogalmaz: „A fegyelmi tanács a fenti körülmények és az azokból levonható következtetések alapján az eljárás alá vont ügyvéd előadásaiból azt nem tette vitássá, miszerint [redacted] megbízási jogviszonyban állt.” (12. oldal, 5. bekezdés első mondat) Következésképpen nem lehet tényszerű az a bírói megállapítás sem, hogy „minden körülmény egy irányba mutat, mely szerint e megbízás nem történhetett meg 2003-ban”. E szerint figyelmen kívül kellene hagyni azt az okiratot, mint körülményt is, amelyben maga [redacted] **eltérően nyilatkozik 2014. október 4-én**. Ebben - többek között - egyértelműen kijelenti az indítványozóval fennállt, 2003. januárjában létrejött megbízása tényét.
- j.) Tévesen és iratellenesen állítja a bíróság, hogy a megbízási okirat nem került elő. Ezzel szemben rendelkezésre állt és az iratokhoz csatolva lett a [redacted] által 2001-ben aláírt ügyvédi meghatalmazás, amelyből a megbízás lényege megállapítható. De indítványozó többször indítványozta a kamara és a bíróság számára is [redacted] meghallgatását, aki, mint tanú feltárhatta volna a megbízás bíróságok által hiányolt tartalmát, de ez minden esetben, mind a kamarai, mind a bírósági eljárás során egyaránt elutasításra került.
- k.) Súlyosan iratellenes jogi tévedés, amely ebben a formában alkalmas volt arra, hogy indítványozó rendkívül súlyos büntetése a bíróságok által ne kerüljön felülvizsgálatra, az a megállapítás, miszerint indítványozó a szankció kiválasztását a keresetben nem vitatta. Ezzel szemben az iratokból egyértelműen megállapítható, hogy indítványozó magát a keresetet is éppen a „kizárás, mint szankció” ellen nyújtotta be, így azt a bíróságoknak kötelességük lett volna vizsgálni.

I. és II/3. jogi tévedések és eljárási hibák

- a.) Nagyon súlyos és alapvető hiánynak tartom, amely alapjaiban sérti meg az Alaptörvény XXVII cikk (1) bekezdésben meghatározott tisztességes eljáráshoz való jog alapelvét miszerint az eljáró kamara, illetve bíróság **semmiféle magyarázatát nem adta annak, hogy miért nem adtak helyt az indítványozó bizonyítási indítványainak.**

Ezzel egyértelműen megfosztották őt a védekezés elemi lehetőségétől, úgy hogy a bizonyítási kötelezettség egyértelműen őt terhelte.

Sem a panaszos jogi képviselőjét [redacted] sem az egykori ügyfelet [redacted], sem a másik kanadai ügyfelet [redacted] sem pedig [redacted] rokonát [redacted] nem hallgatták meg tanúként, holott valamennyien érdemi előadást tudtak volna tenni, mind a [redacted] érdekkörébe tartozók számára is egyértelmű tévedésről, valamint a másik kanadai ügyféllel [redacted] 2003. januárjában létrejött megbízásáról.

Ezek a tanúvallomások alkalmasak lettek volna arra, hogy az indítványozónak kimentési lehetőséget adjanak.

Valótlan az a megállapítás, hogy „E személyek arról nem tudhattak, hogy ez az összeg [REDACTED]”

Ez **nem is volt kérdés**, hiszen még az eljárást megelőzően maga az indítványozó is elismerte, hogy ez az összeg nem [REDACTED] származott, hiszen az összeget kifizette [REDACTED] részére, amikor a tényállás tisztázásra került, **itt a kérdés az volt, hogy indítványozó alappal gondolhatta-e azt, hogy ez a pénz [REDACTED] ered.**

E körben pedig egyértelmű, hogy [REDACTED] munkadíj fizetési kötelezettsége keletkezett az indítványozó irányába és [REDACTED] – mint [REDACTED] f rokonának és mint a megbízás egyik közvetítőjének – erről egyértelmű tudomása volt, de arról a tényről is valamennyiüknek tudomásuk volt, hogy [REDACTED] 2003. januárjában létrejött az indítványozónak a megbízási szerződése és a munkadíját egy kanadai bankból várta.

Ugyanígy [REDACTED] egyértelműen nyilatkozhatott volna a megbízás tartalmáról, arról, hogy a megbízás pontosan mire terjedt ki és volt-e feleknek egyáltalán tudtában az a lehetőség, hogy maga az örökség közvetlenül az ügyvédhez/indítványozóhoz érkezhessen.

Míndezek alapján súlyos jogsértést megvalósító, mivel alapvető jogelveket sértő körülmény, hogy jelen eljárás **ügy záródott le jogerős határozattal, hogy annak során sehol semmilyen fórumon – egyértelmű indítványok ellenére - nem kerültek az érintett ügyfelek, sem [REDACTED] sem pedig [REDACTED] illetve rokona [REDACTED] meghallgatásra.** Ezzel egyértelmű, hogy a tényállás nem kerülhetett feltárásra és az indítványozót egy alapvető, a legfontosabb jogától – a védekezéstől – zárták el.

Különösen súlyosan értékelendő ez az eljárás annak tükrében, hogy a későbbiekben éppen azt a **bizonyítatlanságot**, amelytől az alperes és a bíróságok zárták el az indítványozót, a Kúria ítéletében éppen az **indítványozó terhére értékeli.**

A Kúria felülvizsgálati döntése azt állapítja meg, hogy az „Írásba foglalás elmaradása a megbízás érvényességét nem érinti, de ilyen esetben a megbízás tartalmának bizonyítása a megbízottat terheli.”

De miként bizonyíthatott volna az indítványozó, több mint 10 év után, ha a megbízás másik szereplőjét a megbízót, vagyis [REDACTED] [REDACTED] – az indítványozó többszöri indítványa ellenére – nem voltak hajlandók meghallgatni sem a kamarák, sem az ügyben eljáró bíróságok.

- b.) A bíróság **jogi tévedést** fogalmazott meg, amikor az okirat, pénz vagy más vagyontárgy jogi természetét azonosnak minősítette az értékpapírral. Ezzel szemben az értékpapír – jelen esetben a bankcsekk - jogi természete egyértelműen más, annak átvételére szóló jogosultságot a meghatalmazásban fel kellett volna tüntetni.
- c.) Minden alapot nélkülöz az az ítéleti megállapítás miszerint azért nem lehetett a csekk ellenértékéként felvett összeget a [REDACTED] kötött jogügyletből származó megbízási díjnak tekinteni, mert „2003 márciusában a jogügylet költségei még nem lehettek ismertek”. Az indítványozó számára egyértelműek voltak, hogy a megbízás tárgyával kapcsolatos költségek milyen mértékűek lesznek, mellyel a megbízó is egyetértett, amely tökéletesen elegendő a költségek felbecsüléséhez és kezeléséhez. Ez a kérdés is tisztázható lett volna az indítványozott tanú meghallgatásával.
- d.) Fenntartom azon álláspontomat, hogy a bíróságok súlyos, kizárólag az indítványozó terhére értékelhető jogszabálysértést követtek el, amikor nem vizsgálták azt az igen súlyos eljárási hibát, amelyet az alperes az alapeljárásban elkövetett és ezzel, jogilag az egész eljárást megkérdőjelezte.

Mint azt többször kifejtettem, az I. fokú Kamara elnökének lett volna ugyan jogosultsága hivatalból is lefolytatnia az eljárást, de mivel **a jelen ügyben a panasz visszavonásra került**, ezért azt egy külön **írásbeli határozattal kellett volna elrendelni**. Ilyen határozat az ügyben nem született. Különösen azért is sérelmes ezen eljárásjog megsértése, mert a fegyelmi eljárás során az indítványozó a fegyelmi jogkör gyakorlójával szemben **elfogultsági kifogást jelentett be, vagyis kizárása iránti indítványt terjesztett elő**, amely körülmény **teljes egészében negligálásra került**, mind a fegyelmi eljárás, mind az ezt követő bírósági eljárások során.

e.) Súlyos fokú, indítványozó terhére értékelt, egyoldalú, tévedés annak megállapítása, hogy „Tényállásnak a kamarai szervek általi feltárása megfelelő volt, az ebből levont következtetés is helytálló.” Ezzel szemben az ügy érdemét befolyásoló súlyos eljárásjogi jogszabálysértés, hogy az **indítványozó az eljárás során egyáltalán nem tudott bizonyítani, lényegében valamennyi bizonyítási indítványa elutasításra került.**

III.

Alaptörvény II. cikk: Az emberi méltóság sérthetetlen

Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdés: Senki sem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapítja meg

Megsérti a bíróság az indokolási kötelezettséget és ezen keresztül indítványozó több alapvető jogát, amikor arra hivatkozik, hogy azért nem vehető figyelembe [redacted] 2014. október 4-én kelt nyilatkozata „mert azt a felperes készítette”. Nem adja indokát annak, hogy [redacted] által aláírt és unokaöccse, [redacted] által tanúként aláírt irat ezen okból **miért hagyandó figyelmen kívül**. A nyilatkozatot az teszi, aki azt aláírja, nem pedig az, aki azt megszerkeszti. Ezért teljességgel megalapozatlan azt – csupán az okirat-szerkesztő személye miatt – negligálni, ez **azt a látszatot kelti miszerint az irat szerkesztője alapvetően bűnös** és az **okirat tartalma ezért valótlan**, ezzel súlyosan megsérti az indítványozó ártatlanság vélelméhez és emberi méltóságához való alapjogait, amely az Alaptörvény II. cikk és a XXVIII. cikk.(2) bekezdésének rendelkezéseibe ütközik.

A fenti, álláspontom szerint súlyos, az elévülés kérdése tekintetében nem csak jelen ügyre kiható Alaptörvény sértések tekintetében kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy jelen alkotmányjogi panaszomat az Abtv. 29.§ alapján, mivel a hivatkozott bírósági eljárások során a bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség valósult meg, **befogadni és azt érdemben határozattal elbírálni szíveskedjenek**

A jelen alkotmányjogi panaszomban előadott tényekre figyelemmel, a konkrétan megjelölt alaptörvény-ellenességekre tekintettel kérem az alapügyben hozott, fent hivatkozott bírósági és kamarai **határozatoknak érdemi határozattal történő megsemmisítését.**

Budapest, 2018. január 17.

Tisztelettel [redacted]

[redacted]
indítványozó

Mellékletek, az érintettséget alátámasztó dokumentumok:

- a Kúria. Kfv.VI. 37.906/2016/11. számú ítélete és a
- Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.K.34.191/2015/11. sz. ítélete,
- Magyar Ügyvédi Kamara FF/054/2013.számú határozata
- Ítélet végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem
- Nyilatkozat